

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a dark suit and a woman in a gold sequined dress are embracing in a gallery. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking down. The background shows several framed abstract paintings on a dark wall.

Lorraine Hallová
Abys o něm
nevěděl

LORRAINE HALLOVÁ

ABYS O NĚM NEVĚDĚL

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určitě tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

*S láskou
Váš Harlequin*

Lorraine Hallová

ABYS O NĚM NEVĚDĚL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Son Hidden from the Sicilian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2513-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2514-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2515-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Brianna sledovala z okénka přistávajícího letadla Palermo. V útrobách jí mravenčilo vzrušením a nervozitou. Poprvé se chystala vystavit svá díla na mezinárodní výstavě. Dostala příležitost prozkoumat starobylé město, čekala ji návštěva elegantních koktejlových večírků a příležitost setkat se s umělci z celého světa. Bohatí měli na dražbě přihazovat na její díla.

Úspěch ji mohlo ji to zajistit na celý život, všechny její sny se ale plnily v posledním městě, v němž by si to přála.

Část její nervozity pramenila z obav. Palermo bylo velké město, bála se ale, že se v něm s *ním* i tak dříve či později setká. Ze všech sil se na něj snažila nemyslet. Kdyby se s ním náhodou uviděla, chtěla předstírat, že si jen stěží vybavuje léto, které přede dvěma lety prožili ve Florencii. Byla tehdy začínající umělkyně, která chtěla nasát vše, co jí mohla Itálie nabídnout. On, alespoň podle toho mála, co jí o sobě prozradil, byl palermský podnikatel, který si užíval dovolenou po obzvláště výnosném čtvrtletí.

Nezmínil se, že jeho podnik je jeden z největších a nejziskovějších v Evropě. Neprozradil, že je jeho majitel, generální ředitel a miliardář. A rozhodně jí neřekl nic o nepříliš přátelské akvizici, kterou jeho společnost provedla těsně před jeho krátkou dovolenou.

Nikdy jí také nevysvětlil, proč to mezi nimi tak náhle ukončil. Jeden den usnul vedle ní, druhý den byl pryč.

I když se tehdy ze všech sil snažila zůstat silná a sama před sebou předstírat, že se vlastně nic nestalo, dnes si už dovedla přiznat, jak jí to tehdy zdrtilo. Navzdory smutku ale brala celou věc filozoficky. Která umělkyně by nechtěla před návratem do New Jersey prožít divoký milostný románěk ve Florencii? Navenek se to zdálo velmi světácké a možná po takovém dobrodružství opravdu toužila, ovšem jen do chvíle, než uviděla pozitivní těhotenský test.

Její raněné city byly najednou daleko méně důležité než to, co si počne s dárkem na rozloučenou, který jí po sobě zanechal. Byla pevně odhodlaná povědět mu, že se stal otcem. Při té vzpomínce se jí i dnes chtělo hořce smát. Nedovedla tehdy odolat touze po šťastném konci naivního rozmaru, jemuž se s takovým nadšením oddala.

To ale bylo předtím, než zjistila celou pravdu o Lorenzovi Parisim. Dozvěděla se nejen to, že je miliardář a že sám od základů vybudoval obchodní impérium, ale i to, že je zapletený do jakéhosi obchodního sporu, který se z jeho strany zvrtil v násilí. Všechny články v internetových novinách se shodovaly v tom, že Lorenzo Parisi je nebezpečný a bezohledný muž.

Taková obvinění ji nepříjemně překvapila a zpočátku jim odmítala uvěřit. Prožila s ním téměř dva měsíce. Nikdy nezvýšil hlas, na ni ani na nikoho jiného. Byl svým způsobem úporný a náročný, ale nikdy se ho ani na okamžik nebála. Jak se ale mohlo mylřit tolik novinářů současně? Pečlivě prostudovala každý článek, který se jí povedlo nalézt. Jednomyslně se shodovaly na tom, že Lorenzo stál za útokem na dítě svého rivala.

V době, kdy se o něm dozvíдалa více, se jí dítě ještě ani nezdálo skutečné. Bez ohledu na pozitivní test na

sobě nepozorovala žádné příznaky těhotenství, snad jen trochu neobvyklou únavu, možná tu a tam náznak bolesti v podbříšku. Test si tehdy udělala jen proto, že se jí neobvykle zpozdíly měsíčky. I když tedy rozumem chápala, že je těhotná, svůj stav dál prožívala jen jako jakýsi přelud.

Snila o tom, co by mohlo následovat, až by Lorenzovi oznámila, že se stal otcem. Teprve podrobnosti o násilném útoku na dospívajícího syna Lorenzova rivala ji donutily uznat, že pokud se tak rozhodne a vše se obejde bez komplikací, narodí se jí Lorenzovo dítě. Teprve tehdy si poprvé položila ruku na podbříšek a konečně připustila, že její dítě není jen nějaká vzdálená, málo pravděpodobná možnost.

Rozhodnutí už nemohla dále odkládat. Dospěla k závěru, že o něm nemůže Lorenzovi povědět. Pokud byla pravda, že byl ochotný uchýlit se k násilí kvůli něčemu tak zbytečnému, jako je pro miliardáře pár dolarů navíc, nemohla ohrozit sebe ani svoje dítě stykem s tak bezohledným a násilnickým mužem.

Nastěhovala se zpět k rodičům, držela se v ústraní a prožila nekomplikované těhotenství, které jí darovalo krásného, úžasného chlapce. Ke umělecké tvorbě se vrátila teprve po Gioově narození. Něco v bezesných nocích a neustálých potřebách kojence v ní znovu probudilo tvůrčí schopnosti, které, jak se zdálo, během těhotenství zakrněly. Měla štěstí, že její milující rodiče nikdy nedali jí ani Giovi najevo, že by pro ně byli břemenem.

Letadlo konečně přistálo. S myšlenkami na rodiče a Gia zapnula telefon. Zatímco se všichni kolem hrnuli k východu z letadla, trpělivě čekala, až jí přijdou nové zprávy.

Když konečně dorazily, usmála se. Všechny byly od její matky a obsahovaly obrázky jejího syna. Na jedné s obličejem popatlaným jídlem tahal dědečka za vlasy, na další se usmíval do fotoaparátu, na poslední

spal hlubokým, blaženým spánkem. Každá z nich v ní vyvolala bolestivý pocit, že o něco přichází s každou chvilkou, kdy mu nemůže být nablízku.

Ani tak ale nemohla litovat, že se na cestu vydala sama a nechala syna doma. Byl v bezpečí u jejích rodičů a ona se tak mohla soustředit na to, proč tu je, na svoje umění a kariéru, na příležitost zajistit, aby jejím rodičům a Giovi nikdy nic nechybělo.

Především se ale musela soustředit na to, jak se vyhnout Lorenzovi Parisimu.

Stál ve koutě galerie a s ponurým pobavením sledoval dění. Nikdo se k němu nepřiblížil. Tu a tam se na něj někdo krátce zadíval a pak bokem cosi zašuškal ostatním, většina přítomných se ale chovala, jako by tam ani nebyl.

Nechal je dělat, co chtějí. Věděl, že jakmile se jednou na něčem ustálí, dá se veřejné mínění jen stěží ovlivňovat. Právě proto proti němu Dante Marino vedl tak nelítostnou mediální válku.

Nezáleželo na tom, jestli klidně popíral svou účast na výhrůžkách jeho rodině, rozčiloval se nad falešnými obviněními nebo rozumně vysvětloval, že na celé aféře nemá žádný podíl. Dante si veřejné mínění jednoduše koupil. Měl výhodu staleté rodinné historie i úctyhodnosti a obojí dovedl mistrně využít ve svůj prospěch.

Lorenzo mu to nemohl mít za zlé. Kdyby měl podobné možnosti, postupoval by stejně. Nepocházel ale z dlouhé řady předků, kteří byli oporou společnosti. Neměl luxus bohatství ani kontaktů, jejichž navazování a pěstění trvalo celá desetiletí. Vyrostl v chudobě a už od malička měl na starost příliš mnoho hladových krků, které musel nakrmit. Musel zápasit o každý cent a každý kousek moci, kterou získal.

Naštěstí byl velmi vytrvalý bojovník, proto časem nashromáždil mnohem více, než by si dovedl

představit v nejdůležitějších snech. Možná právě proto mohl brát Danteho lži s odstupem. Věděl, že ten muž dříve či později projeví slabost a poskytne mu příležitost, aby se na něj mohl vrhnout a oplatit mu stejnou mincí.

Vždy dovedl odhadnout, kdy nastala správná chvíle přejít od obrany k útoku. Jeho podnikání se rozvíjelo od jednoho úspěchu k úspěchu, a to bylo koneckonců nejdůležitější. Dante proti němu mohl vést osobní válku, Lorenza ale vždy zajímal pouze výsledek.

Dnes večer měl být trochu jiný než obvykle. Nebyl tu kvůli obchodům a ani proto, aby se svou přítomností vysmál všem křiklavým bulvárním plátkům či přímo Dantemu. Jeho návštěva výstavy souvisela s jednou z autorek, které tu vystavovaly svá díla.

Přišla.

Na rozdíl od ostatních umělců nebyla Brianna oblečená do černého. Nikdy úplně neodpovídala stereotypu umělců jako náladových, podivínských, temných a zamlklých postav.

Byla veselá, radostná, snad trochu zasněná. I její umění bylo takové, někdy snad s nepatrným nádechem fantaskní posmutnělosti. Malovala krásné krajiny a portréty, do kterých pak vnášela temnější stíny – kosti tušené pod šaty, krev prýštící z trhlin v krásné krajině.

Nepřekvapilo jej, že se prosadila i v mezinárodním měřítku. Její umění bylo jedinečné stejně jako ona.

Jeho Brianna.

Zamračil se. Rozešel se s ní před dvěma lety. Měl tehdy za sebou obrovský obchod a dnes si už dovedl přiznat, že mu úspěch stoupl do hlavy. Odjel na dovolenou do Florencie plný sebevědomí. Byl tak bezstarostný, až zapomněl na svoji obvyklou ostražitost, pokud šlo o navazování vztahů. Tehdy i teď měl pro svůj život jasný plán. I když se musel přizpůsobit okolnostem, často se vydat odbočkami a cestou se vyrovnat

se s mnohými překvapeními, ženy a vztahy součástí plánu nikdy nebyly, natož manželství s americkou umělkyní.

Musel celou věc ukončit dříve, než se mu mohla vymknout zpod kontroly. Odešel od ní a dál se soustředil na to, co bylo opravdu důležité: na budování impéria a ochranu rodiny. Nikdy toho nelitoval, dokonce ani teď, když správnost jeho rozhodnutí zpochybňovalo pohnutí, které pocítil při pohledu na její tvář.

Připadlo mu, jako by se celé poslední dva roky vmžiku vypařily a on byl opět nadmíru sebevědomý hlupák, který zoufale touží mít ji jen pro sebe. Od chvíle, kdy ji opustil, nepotkal žádnou ženu, která by se s ní mohla srovnávat. Rozčilovalo ho, že když se s ní teď, po dvouleté přestávce, ocitl v jedné místnosti, cítí se přesně tak, jako když ji uviděl poprvé.

Potkal ji v muzeu. Seděla před obrazem nějakého starého mistra a pracovala na jeho kopii. Byla oblečená neformálně, do džínsů a nějakého barevného svetru. Na rozdíl od ostatních umělců ze své skupiny se plně soustředila na svoji práci. Ostatní studenti si povídali a pošťuchovali se, ona byla naopak plně pohroužená do práce.

Už na první pohled ho uchvátila. Nespustil z ní oči, dokud nedokončila studii, a teprve pak k ní přistoupil a představil se. Posezení u kávy vedlo k romantické večeři a ke dvěma dva měsícům příjemné prodloužené dovolené.

Někdy si říkal, jestli ty dva měsíce nebyly jen přelud. Rozhodně po tu dobu nebyl sám sebou. Někdy mu připadalo, jako by ho tehdy očarovala. Někdy snazší uvěřit v magii než přijmout jednoduchou pravdu, že Brianna Andersonová je jednoduše... pozoruhodná.

Dnes byla oblečená do bílo-zlatých šatů, které na různých místech pozoruhodně odhalovaly trojúhelníky a kosočtverce její pleti. Oči měla podmalované

dramatickými stíny, na ramena jí spadaly dlouhé, tmavé vlasy. Právě živě diskutovala s jakousi ženou oblečenou od hlavy k patě do černého před velkým obrazem, v němž ihned rozpoznal její dílo.

Jeho pohled ale patřil jen jeho autorce. Ani na okamžik z ní nespustil oči. Žena v černém ji pak představila různým lidem a během hodiny ji zapojila do řady rozhovorů. Brianna si nesla sklenku šampaňského, ale ani jednou se z ní nenapila, jen si pohrávala její stopkou. Ani jednou se nepodívala jeho směrem. Ani jednou se k němu neodvážila přiblížit. Mohl by si myslet, že si ho prostě nevšimla, ale to by bylo příliš jednoduché.

Vyčkával.

U některých vystavených děl bylo označení, že jsou prodaná. U jejích bylo takových značek víc než u jiných. Ucítit v hrudi podivný pocit hrdosti na to, že právě ona bude hvězdou dnešního večera.

Možná právě hrdost na to, čeho dosáhla, jej přiměla jednat, i když původně chtěl jen pozorovat. Přistoupil k ní a pokusil se o rádobý duchaplnou poznámku k portrétu, na který právě upřeně hleděla. Nedovedl od ní odtrhnout oči. Byla na dosah. Stanul hned vedle ní, ona ale dál upřeně pozorovala obraz, jako by vůbec nevnímala jeho blízkost.

Pochyboval ale, že by to tak doopravdy bylo.

„Ahoj, Brianno.“

Ani teď se nepohnula, dál stála jako solný sloup. Na první pohled na ní nebylo nic, co by se mohlo považovat za pozoruhodné. Byla spíše nevysoká, měla průměrnou postavu, hnědé vlnité vlasy, modré oči a světlou pleť. Vypadala jako každá druhá Američanka.

A přesto...

Látka její šatů s třpytivými zlatými akcenty obeplínala její křivky jako druhá kůže. Světlá pleť se zdála prostoupená teplem, které kdysi cítil na vlastním těle

a které nenašel u žádné z žen, které se předtím vystřídaly v jeho posteli. Modrá barva jejích očí mu připomínala právě to, pro co ani po dlouhých hodinách hloubání nedovedl nalézt vhodné slovo.

Konečně k němu otočila hlavu. Podívala se na něj, ale její výraz byl zdvořile lhostejný a pohled trochu zmatený. „Ach... Dobrý den...?“ Úmyslně větu nedokončila, jako by si nepamatovala jeho jméno a čekala, až se jí znovu představí.

Zasmál se. Možná to byl projev jeho ješitnosti, možná pobavení z toho, jak špatná je herečka. Ani na vteřinu neuvěřil, že by na něj skutečně zapomněla.

„Nebudeme si na nic hrát. Nesluší ti to.“ Musel jí připsat k dobru, že teď se mu už podívala do očí zpříma. Do tváře jí vtrhl ruměnek.

„Lorenzo... je o už dlouho,“ poznamenala po krátkém zamyšlení.

„To je, Brianno,“ usmál se.

Úsměv mu nevrátila. „Já... omlouvám se. Musím už jít.“

Ustoupila od něj a on si teprve po chvíli uvědomil, že se mu už nedívá do očí. Hleděla kamsi za něj a když jej pak obcházela, dala si pozor, aby se neocitla v dosahu jeho rukou. Rychle vykročila k toaletám.

Mimoděk se vydal za ní. Cítil se naprosto zmatený, což se mu nestávalo často. V půli cesty se po něm přes rameno ohlédl. V jejím pohledu nebylo ani stopy po hněvu, v modrých očích nebyla ani nenávist za to, jak rychle to mezi nimi přede dvěma lety skončil. Nebyly v nich ani rozpaky či úzkost z jejich dávného rozchodu.

Byl v nich strach.

Všechny ostatní reakce by chápal, ale i kdyby slyšela všechny pomluvy, které se o něm šířily, strachu nerozuměl. Všechna obvinění proti němu se týkala rodiny Marinových a jejich obchodů. Žádná z žen, s nimiž se stýkal, jej nikdy neobvinila z násilnictví, i když

LORRAINE HALLOVÁ

se Dante některé z nich nepochybně pokusil podplatit, aby v tomto smyslu veřejně lhaly.

Upřeně se zadíval na dveře od toalet. Něco tu bylo... divné. Něco tu nebylo v pořádku.

Věděl, že nebude mít klid, dokud nezjistí, co to je.

DRUHÁ KAPITOLA

„No, to bylo opravdu hloupé,“ zamumlala si pro sebe, zatímco v zrcadle na toaletě pozorovala svůj odraz. Naštěstí tam byla sama, takže mohla po libosti sténat a mluvit sama se sebou, aniž by se nad tím někdo podíval.

Útěk opravdu nebylo zrovna chytré řešení. S odstupem si uvědomila, že stačilo chvíli postát, trochu si s ním popovídat a pak se omluvit s tím, že má nějakou naléhavou práci. Setkání s Lorenzem ale bylo totéž, jako by neopatrně strčila mokrý prst do elektrické zásuvky pod proudem. Nemohla se předem připravit na to, co pocítí, až se s ním uvidí. Cítila se jím stejně oslněná a okouzlená jako před dlouhými dvěma lety.

Co to s tebou je?

Nadechla se, vytáhla z kabelky telefon a podívala se na obrázek na uzamčené obrazovce. Gio se na ni usmíval z kytice tulipánů. Připomněla si, že je tu kvůli němu a všemu, co tahle výstava může znamenat pro jejich budoucnost. Upřeně hleděla na snímek, který její úvahy obvykle dovedl nasměrovat správným směrem, tentokrát na něm ale spatřila jen to, že má Gio nos a úsměv po otci.

To je katastrofa.

Ano, Lorenzo byl největší katastrofa jejího života, ale ona už nebyla stejná, jaká byla přede dvěma lety.

Stala se matkou. Syna by chránila i za cenu vlastního života.

Odmítla se cítit provinile za to, že jej Lorenzovi zatajila. Bála se, že by jej tak vystavit nebezpečí. I když bylo těžké uvěřit, že by jí či Giovi byl nebezpečný přímo Lorenzo, bylo očividné, že jeho podnikání by být mohlo. Pokud se dotklo rodiny jeho rivala, proč by neovlivnilo i jeho vlastní?

Usoudila, že se od něj jednoduše musí držet dál. Riskovala už tím, že se tak nerozvážně ocitla v jeho blízkosti. Podle všeho nebyla na vernisáži tak obezřetná, jak si zprvu myslela.

Takže... prostě se tam vrátíš a vymyslíš si nějakou výmluvu, abys mohla co nejrychleji odejít. Nikdo tě tu nepotřebuje. Už teď jsi prodala spoustu obrazů.

A proč tu vůbec Lorenzo je?

Nedovolila si uvažovat o odpovědi. Ta, kterou chtěla slyšet, byla právě ta, již si nesměla přát.

Je tu, aby se s tebou znovu potkal.

Tak to má ale smůlu, protože ty odcházíš.

Odmítla mu poskytnout příležitost, i tak jí ale srdce málem vyskočilo z hrudi při pomyslení, že na ni Lorenzo ani po dvou letech nezapomněl.

Myslel na tebe a chtěl tě vidět a...

Ne. Žádné „a“ není.

Řekla si, že důležité je jen co nejrychleji odejít, aby se nevědomky nedopustila nějaké chyby, která by mohla ohrozit Gia. Se vztyčenou hlavou, narovnanými rameny a pevným odhodláním vrátila telefon do kabelky a vykročila zpět do galerie. Když ale ode dveří pohledem prohledala dav hostů, nenašla jej. Byl pryč.

Dlouze vydechla úlevou, hned nato na ni ale dolehl pocit podivně podobný zklamání. Uvízl jí v duši a ochromil tak, až dovedla myslet jen na to, jak je vyčerpaná. Vydala se za galeristou a rozloučila se s ním, poděkovala několika lidem, kteří jí ještě na odchodu